

Svitek první

Artur: Temná křídla nad útesy

"Nikdy jsem nechtěl být hrdinou. Prostě jsem jen nemohl jedné noci spát..."

Co byste dělali, kdybyste uprostřed noci, zahlédli něco, co jste vidět neměli? Artur Mrakošlap to ví moc dobře. Místo aby spal ve své posteli, sedí na plotě a pozoruje Jiskříky, dračí létající světlušky. Jenže pak spatří něco znepokojivého. Draci nad útesy létají divně, jako by byli nemocní.

Když se druhý den tajně vypraví k útesům, místo do školy, objeví něco děsivého, skřeti tam pěstují Drakobýl, rostlinu, která může draky připravit o rozum! Artur musí rychle varovat Mistra Hromoslava a jeho Dračí Letku. Jenže jak se dostane zpátky do vesnice, když ho skřeti málem odhalili?

S pomocí kouzelné dračí šupiny, píšťalky a spousty odvahy se Artur pouští do nebezpečného dobrodružství. Podaří se mu zachránit draky před zákeřným plánem skřetů? A co řekne táta, až zjistí, že jeho syn nebyl ve škole?

Napínavý příběh o odvážném klukovi, který se nebál postavit zlu, i když to znamenalo porušit pár pravidel.

Pro čtenáře od 8 let

První díl série Cesta na Dračí Akademii

P.S.: Víte, že i vy můžete potkat Jiskříky? Stačí se v noci podívat na hvězdy... a věřit!

Svítek první - Artur: Temná křídla nad útesy

„Nikdy jsem neměl v plánu být hrdinou,” pomyslel si později Artur a musel se zasmát té ironii. „Prostě jsem jen nemohl spát... a měl jsem tu hloupou potřebu strkat nos, kam nepatří.”

Vyplížit se z domu bylo vždycky umění, když máte pokoj mezi ložnicí rodičů a pokojem sester. A dvojčata Eliška s Aničkou měly tak lehký spánek, že je dokázalo vzbudit i zakašlání myši tři domy od nich. Artur se musel plazit po kolenou kolem jejich dveří, minulý týden totiž zjistil, že druhá podlažnice zprava strašlivě vrže.

Srdce mu bušilo až v krku, když se konečně dostal ke schodům. „Teď ty zatracené schody,” pomyslel si. Věděl přesně, na které stupně nesmí šlápnout, třetí shora skřípal jako stará pumpa, pátý a šestý vrzaly v duetu a předposlední... no, ten by dokázal vzbudit i medvěda v zimním spánku.

Konečně se dostal ven. Chladný noční vzduch ho příjemně šimral v nose a hvězdy nad hlavou jako by na něj mrkaly. Přeběhl dvůr a vyšplhal na svou oblíbenou ohradu.

Seděl tam teď s nohama volně visícíma dolů a snažil se chytit dalšího Jiskříka...

Tyhle malé potvůrky byly jako létající světlušky, jen mnohem rychlejší a jak Artur rád říkal, mnohem drzejší. Jeden mu právě proletěl kolem ucha a zanechal za sebou třpytivou stopu, jako by se mu vysmíval. Artur si všiml, že tenhle konkrétní Jiskřík má na křídlech zvláštní modravý nádech, takového ještě neviděl.

„Počkej, ty jeden fešáku!” zašeptal a natáhl ruku. Jiskřík se mu sám posadil do dlaně, jako by říkal „tak dobře, ale jen na chvíli”. Artur pozoroval, jak mu jeho světélko prosvítá mezi prsty. Vypadalo to, jako by držel kousek padající hvězdy.

Měsíc byl tak jasný, že Artur dokonce viděl i svůj stín na trávě pod ohradou. Dokonce rozeznával i jednotlivá stébla trávy - „Táta bude zítra nadávat, že ji musí posekat,” napadlo ho. Pak si vzpomněl na tátova slova o tom, že takové jasné noci jsou ideální pro skřetí neplechy. A jako by ta myšlenka přivolala osud, spatřil proti hvězdné obloze pohyb.

Draci. Ale tihle létali, jako by měli v křídlech křeče nebo jako by se učili chodit po provaze, jenže ve vzduchu. „To jsou mi nějaké divné baletky,” zamumlal si pro sebe. Pak ho napadlo, co když jsou to skřetí jezdci? A kroužili přímo nad severními útesy.

Artur ty skály znal lépe než vlastní kapsy (což není tak těžké, když v kapsách máte obvykle takový nepořádek jako on, včetně třech křemenů, poloviny sušenky, provázku neznámého původu a dřevěné píšťalky, kterou si sám vyřezal z bezové větvičky). Často tam chodil pozorovat vodní draky, tedy když zrovna nešplhal po skalách nebo se neschovával před rozzuřeným školníkem, kterému omylem vypustil slepice. Ta honička stála za to, školník byl rudý vzteky a Artur se pak týden nemohl přestat smát, když si vzpomněl na to, jak všechny ty slepice běhaly po školním dvoře.

Teď si ale vzpomněl na něco jiného. Na plošiny v závětrí, chráněné před mořským větrem. „Ideální místo pro skřetí zahrádku s Drakobýlem,” blesklo mu hlavou.

Žaludek se mu sevřel úzkostí. Tohle nevypadalo dobře. Vůbec ne dobře.

Ráno se u snídani málem skácel do misky s ovesnou kaší. Maminka si všimla jeho poklimbávání a s úsměvem prohodila: „To víš, někdy je lepší v noci spát, než chytat Jiskříky. Ale ať tě to ani nenapadne použít jako výmluvu, holky do školy samy nepůjdou.”

Artur jen zabručel na souhlas a snažil se nevypadat příliš unaveně, když se sestry začaly dohadovat, která si vezme červenou a která modrou mašli do vlasů.

Cesta do školy byla naštěstí krátká. Jakmile uviděl, že se dvojčata připojila ke svým kamarádkám na školním dvoře, nenápadně se vytratil. Nikdo si ani nevšiml, že místo do třídy zamířil k útesům.

Plížil se od skály ke skále jako kočka - tedy aspoň si to myslel, dokud nezakopl o volný kámen a nezaklel tak hlasitě, že by to probudilo i mrtvého. Sevřel v dlani dračí šupinu, kterou nosil na krku pro štěstí. Byl to dárek od bratrance Toma a i když nebyla velká, přinášela mu klid.

Naštěstí jediný, kdo jeho zaklení slyšel, byl chrápající skřet v malém údolíčku. Ležel mezi čerstvě zasazenými sazenicemi jako přerostlé mimino po obědě. Artur poznal ty rostliny okamžitě, Drakobýl. Táta ho před ním varoval tisíckrát: „Synku, tahle rostlina je jako medový dort pro draky, nemůžou jí odolat. Ale pak běsní a jsou nebezpeční.“

„Takže takhle to dělají," pomyslel si Artur. „Nejdřív opijí draky Drakobýlem a pak..." Nechtěl ani domyslet, co by se stalo, kdyby se zdivočelí draci dostali k vesnici.

Ze školní brašny vytáhl svůj zápisník a začal si kreslit mapku. Musel varovat Mistra Hromoslava, jako velitel Dračí Letky byl jediný, kdo mohl něco udělat. Navíc měl pod kontrolou všechny divoké draky v okolí a znal každé jejich hnízdo. Pokud někdo věděl, jak ochránit draky před Drakobýlem, byl to on. Tohle bylo příliš velké sousto na jednoho kluka s nepořádkem v kapsách.

Z údolíčka se přestal ozývat zvuk chrápání a Arturovi ztuhla krev v žilách. Skřet se probouzel.

Chlapec ztuhl uprostřed kreslení. Ruka se mu třásla tak, že musel pero odložit, aby neudělal kaňku. Skřet se převálil na bok a něco zamumlal. „Prosím, ať spí dál," modlil se v duchu Artur a pevněji stiskl dračí šupinu.

Jenže osud měl jiné plány. Ozvalo se hlasité zařvání, Arturovi nedbale učesané vlasy rozcuchal silný poryv větru. Hoch se přikrčil za balvan a pozoroval, jak se k zemi snáší obrovský stín. Mohutný drak přistál na skalní římse, na hřbetě mu trůnili dva skřeti jezdcí a ani jeden z nich nevypadal přátelsky.

„Hej, ty línej pytli!" zakřičel jeden z nově příchozích na spícího skřeta. „Vstávej, máme práci!"

Spáček se posadil a protřel si oči. „Co je? Vždyť jsem měl hlídat až do večera..."

„Změna plánu. Drtikost chce začít dřív. Drakobýl támhle už začíná kvést a my potřebujeme..."

Artur se naklonil blíž, aby lépe slyšel, ale v tu chvíli se pod jeho nohou uvolnil kamínek. Malý, pitomý kamínek, který se s tichým ťuknutím skutálel dolů po skále.

Všichni tři skřeti ztichli a otočili hlavy jeho směrem.

„A sakra," pomyslel si Artur. Tohle nevypadalo vůbec dobře.

„Tam nahoře něco je," zavrčel jeden ze skřetů a vytáhl z opasku rezavý meč.

Artur se přitiskl k balvanu a snažil se dýchat co nejtíšeji. Srdce mu bušilo tak hlasitě, že se bál, že ho skřeti uslyší. Dračí šupina ho páčila v dlani, jako by ho varovala před nebezpečím.

„Jdu se tam podívat," oznámil druhý skřet a začal šplhat po skalní stěně.

„Musím něco vymyslet," horečně přemýšlel Artur. „Rychle!" Jeho ruka nahmatala v brašně něco kulatého - jablko, které si vzal na svačinu. Bez váhání ho vytáhl a hodil co nejdál na opačnou stranu údolí.

Dunivé žuchnutí jablka o skálu a následné kutálení přilákalo pozornost všech skřetů. „Tam! Za těmi křovinami!“ vykřikl třetí skřet a všichni se rozběhli tím směrem.

Artur využil jejich rozptýlení a začal se plížit pryč. Musel se dostat k Mistru Hromoslavovi dřív, než skřeti zjistí, že sledovali jen padající jablko. Jenže pak se stalo něco, s čím nepočítal. Drak, který předtím přiletěl, začal větřit. Jeho nozdry se rozšířily a hlava se pomalu otáčela směrem k Arturovu úkrytu.

„Prosím ne,“ šeptal si pro sebe a tiskl šupinu tak silně, až ho zabořila dlaň. „Prosím, necítí mě...“

A pak se stalo něco zvláštního. Drak nasál vzduch, jeho oči se na okamžik střetly s Arturovými, a pak se odvrátil, jako by ho vůbec neviděl. Artur cítil, jak mu šupina na krku pulzuje teplem.

„Nic tam není!“ zavolal první skřet od křoví. „Asi nějaká zatracená veverka.“

„Tak pohněte,“ zavrčel vůdce skupiny. „Drakobýl už začíná kvést na východních polích a my potřebujeme sklidit, než nás někdo načapá,“ ozval se první skřet. „A tady musíme zasadit novou várku. Šéf chce mít pole hotové do týdne.“

Artur využil jejich zaneprázdněnosti a začal se pomalu sunout pryč. Centimetr po centimetru, tak opatrně, jak jen dokázal. Když byl konečně z dohledu, rozběhl se, jak nejrychleji mohl.

„Týden,“ bušilo mu hlavou při běhu. „Chtějí sklidit východní pole a zasadit novou várku. A já vím přesně kde.“

Zastavil se až u velkého dubu, který rostl na okraji skal, aby popadl dech. Do vesnice mu zbýval ještě pěkný kus cesty. Raději však vytáhl zápisník a rychle dokončil mapku. Pak vytrhl list a napsal na jeho druhou stranu:

„Mistře Hromoslave, skřeti pěstují Drakobýl na útesech nad rejdištěm vodních draků. Viděl jsem je na vlastní oči. Chystají se sklidit východní pole a zasadit novou várku. Přikládám mapku.“⁽¹⁾

Artur

Ted' už jen musel najít způsob, jak se dostat zpět do vesnice a předat zprávu, aniž by si někdo všiml, že nebyl ve škole...

Jenže cesta zpátky nebyla tak jednoduchá, jak doufal. Na skalním výběžku zahlédl další skupinu skřetů. „To snad ne,“ pomyslel si Artur a rychle se přikrčil za velký kámen nedaleko vzrostlého stromu. „Musím najít jinou cestu.“

Opatrně se plížil podél skalní stěny, dokud nenarazil na úzkou štěrbinu. Byla to spíš prasklina ve skále než skutečná cesta, ale pro hubeného kluka jako on by mohla stačit. Nadechl se a začal se protahovat dovnitř.

Šupina na krku ho začala hřát čím dál víc. „Něco není v pořádku,“ uvědomil si. A měl pravdu, z druhé strany štěrbiny se ozývalo hluboké dýchání. Něco velkého se tam probouzelo a upřelo to na něj pohled. Medově zlaté dračí oko v přítmí žhnulo nevlídným pohledem, že jej ruší ze spánku.

„Prosím, ať je to jen sen,“ šeptal si pro sebe, když se pokoušel co nejtíšeji couvat. Vtom za sebou uslyšel hlasy skřetů. Byli čím dál blíž.

Artur se ocitl v pasti, před ním spící drak, za ním skřeti. Co teď?

„V téhle situaci by se táta nejspíš zeptal, jestli mám všech pět pohromadě,“ pomyslel si Artur, když lovil píšťalku z kapsy plné pokladů. Mezi prsty mu proklouzl provázek („Nikdy nevíš, kdy se bude

hodit!'), zakutálel se křemen („Pro štěstí a na rozdělení ohně“) a drobký ze sušenky se mu rozsypaly po dlani („No jo, měl jsem ji sníst hned ráno“).

Konečně nahmatal hladké dřevo píšťalky. Byla to jeho první řezbářská práce a podle toho taky vypadala, trochu křivá, s několika zářezy navíc, ale zněla překvapivě čistě. Táta mu tehdy řekl, že není důležité, jak věci vypadají, ale jak fungují. „A kdo ví? Třeba si ji jednou nějaký drak oblíbí,“ dodal s úsměvem, když mu pomáhal vybrat tu správnou bezovou větvičku.

„Tak se ukáže, jestli měl pravdu,“ zašeptal Artur a přiložil píšťalku ke rtům. Melodie staré ukolébavky se nesla štěrbinou jako jemná mlha. Byla to ta samá píseň, kterou mu máma zpívala, když byl malý, a kterou teď občas slyšával, jak ji brouká při práci v bylinkové zahradě.

Drak za štěrbinou nejdřív ztuhl. Pak se ozvalo hluboké zavrčení, které připomínalo spíš předení obří kočky. Šupina na Arturově krku pulzovala teplem v rytmu písně, jako by si s drakem povídala svou vlastní řečí.

„Slyšeli jste to?“ zasyčel první skřet tak nahlas, že by ho slyšelo i hluché štěně. „Někdo tu píská!“

„To bude z vesnice,“ zavrčel druhý a zněl přitom jako nastydlá žába. „Pojďte, musíme...“

Větu už nedokončil. Drak se totiž rozhodl, že má dost vyrušování ze spánku. Jeho řev byl tak mocný, že se ze skal začaly sypat kamínky a Arturovi málem vypadla píšťalka z ruky.

Skřeti se rozprchli rychleji než myši, když uvidí kočku. Jejich dupot pomalu utichal v dálce a Artur si konečně dovolil vydechnout.

„Díky,“ zašeptal směrem k drakovi. Odpovědělo mu spokojené zavrčení, které znělo podezřele podobně jako „Příště mi přines sušenku celou.“

Když se Artur konečně vyškrábal ze štěrbin, měl pocit, jako by mu srdce chtělo vyskočit z hrudi. „No, aspoň vím, že píšťalka funguje,“ zamumlal si pro sebe a oprášil si kolena. „I když příště bych možná měl nosit nějaké sušenky navíc.“

Rozhlédl se kolem. Skřeti byli pryč, ale jejich stopy v rozměklé hlíně jasně ukazovaly směr k východním polím. „Takže tam pěstují další Drakobýl,“ pomyslel si a rychle si zakreslil do mapky novou značku. ⁽¹⁾

Vtom uslyšel nad hlavou mávání křídel. Přitiskl se ke skále a zadržel dech. Nad útesy proletěl obrovský tmavý stín, další skřetí drak. A mířil přesně tím směrem, který si právě zakreslil.

„To by v tom byl skřet,“ zamumlal si pro sebe (a musel se pousmát nad tou slovní hříčkou), „aby tam neměli nějakou větší plantáž.“

Opatrně se vydal lesem zpět k vesnici. V hlavě už spřádal plán, nejdřív se musí nějak nepozorovaně dostat do školy (což bude pravděpodobně znamenat přelézání školní zdi u hnojníku, kde ho snad nikdo neuvidí), a pak...

„Au!“ vykřikl překvapeně, když ho šupina na krku najednou začala pálit jako čerstvě vytažená z ohně. Instinktivně se přikrčil a přesně v tu chvíli prosvítl vzduchem šíp, který se se zadrnčením zabodl do kmene stromu kousek od něj.

„Tak přece jen jsme našli malého špeha!“ zaskřehotal hlas odněkud shora.

Artur se přitiskl k nejbližšímu stromu a rychle přemýšlel. Nahoře byli skřeti s luky, před ním ještě kus cesty lesem k prvním domům Trojlistí a za ním... no, za ním byla ta štěrbina s našťvaným drakem. Skvělé vyhlídky.

„Hele, malej!“ zavolal další skřet. „Můžeš vylýzt po dobrém, nebo...“

Nedořekl, protože v tu chvíli se stalo několik věcí najednou. Artur se rozběhl mezi stromy, kličkoval jako zajíc a přitom vytáhl píšťalku. Začal hrát tu nejhlasitější a nejfalešnější verzi ukolébavky, jakou kdy kdo slyšel. Ze štěrbiny se ozvalo vzteklé zařvání. A shora se začaly sypat šípy.

„Fajn,“ pomyslel si Artur, když se krčil za silným kmenem starého dubu, „aspoň vím, že drak nesnáší falešnou muziku stejně jako naše kočka.“

Drak vystrčil hlavu ze štěrbiny, a nebyl vůbec nadšený. Jeho zlaté oči se zúžily, když spatřil skřety. Pak se podíval směrem, odkud se ozývala ta příšerná melodie. Artur právě přebíhal mezi stromy, v ruce křečovitě svíral píšťalku a snažil se zůstat v pohybu.

„Ted!“ pomyslel si Artur a rozběhl se k nejbližšímu hustému křoví. Drak mezitím vyletěl ze štěrbiny a začal kroužit nad stromy. Jeho stín padl na skřety, kteří najednou vypadali mnohem méně sebejistě.

„To je Mechoděs!“ vykřikl jeden z nich vyděšeně.

„Ten kluk ho probudil!“ zaječel druhý. „Měl jsi ho chytit dřív...“

„Já? Tys říkal, že je to jen nějaký vesnický špunt!“

Artur se nemohl ubránit úsměvu, když slyšel jejich zmatené dohadování. Využil toho, že jsou rozptýlení, a začal se plížit lesem směrem k Trojlistí. Šupina na krku ho příjemně hřála, jako by mu říkala, že dělá správnou věc.

Vtom se nad ním ozval mocný řev a všechno ztichlo. Impozantní zelený drak se vznášel nad skřety a jeho zlaté oči žhnuly jako zapadající slunce. Skřeti se na sebe podívali a pak... no, pak udělali přesně to, co Artur očekával. Rozprchli se do všech stran jako vyplašené slepice.

„Díky,“ zašeptal směrem k drakovi, který usedl na mohutný kámen. Drak jen lehce naklonil hlavu na stranu, jako by říkal „Příště mě buď nebuď, nebo přines lepší melodii a sušenky.“

Artur lesem proběhl jako stín. Ve městě se vyhýbal

hlavním cestám a prokličkoval uličkami Trojlistí jako myška. Naštěstí nepotkal nikoho, kdo by mohl rodičům donést, že jejich syn se místo počítání zlomků toulá po kopcích.

VĚČNOLISTÉ OSTROVY

Průvodce pro mladé dobrodruhy

Víš, kde najdeš místo, kde stromy zůstávají zelené po celý rok? Kde draci nejsou jen v pohádkách, ale skutečně létají nad hlavami lidí? Takové místo existuje, jsou to Věčnolisté ostrovy.

Když se vydáš na cestu, první, co uvidíš, budou tři nádherné ostrovy vystupující z moře. Největší z nich, **Velký Věčnolist**, poznáš podle vysokých útesů na severní a západní straně, které se tyčí nad mořem jako obrovské hradby. Na jeho jižním pobřeží leží rušné **přístavní městečko Trojlistí**, odkud vedou mohutné dřevěné mosty k oběma menším ostrovům.

Na východě se z mlhy vynořuje tajemný **Bujnoles**. Celý ostrov je zahalený hustým lesem, a když se zaposloucháš, uslyšíš bubláni horkých pramenů a šumění gejzírů. Místní říkají, že je to posvátné místo.

A tam na jihozápadě? To je **Západní Háj**, ostrov plný polí a sadů. Když někomu v Trojlistí řekneš „Jdi do háje!“, všichni se smějí. Víš proč? Protože to doslova znamená jít na tento ostrov!

Život v Trojlistí

Když procházíš Trojlistím, všude kolem vidíš dřevěné domy s nádhernými zahradami. U přístavu stojí na malém návrší **Hřad**, domov dračích jezdců. Odtud hlídají nejen přístav, ale i celé město. Často tu můžeš vidět děti, které se chodí dívat na přistávající draky.

Na konci osady, směrem k lesům bydlí i náš kamarád Artur. Jeho dům poznáš podle velké truhlářské dílny, kde jeho táta pracuje s dračí pilou. A ta nádherná zahrada plná léčivých bylinek? Tu pěstuje Arturova maminka.

Draci nad Trojlistím

Nejkrásnější pohled na Trojlistí je za soumraku, když se draci vrací na Hřad. Jejich křídla vrhají na město dlouhé stíny a vzduch je plný jejich majestátního křiku. Hřad, který se tyčí na návrší u přístavu, není jen obyčejnou budovou, je to sídlo slavné Dračí Letky, statečných jezdců a jejich dračích společníků, kteří chrání celé souostroví.

Když se zeptáš místních dětí, každé ti poví, že jeho největším snem je stát se členem Dračí Letky. Není divu, vidět jezdce a jejich draky při hlídkových letech nebo při cvičení je něco úžasného. Často můžeš zahlédnout, jak se jejich šupiny třpytí v zapadajícím slunci, když krouží nad přístavem a dohlíží na bezpečí všech tří ostrovů.

Z Hřadu vylétají draci za úsvitu a vrací se za soumraku, někdy i v noci, když svítí měsíc. To pak jejich stíny tančí po střeších Trojlistí jako tiší strážci města.

Výzva pro tebe: Zkus si představit, že stojíš na jednom z velkých dřevěných mostů. Co všechno vidíš?

Záznamník dračího letce

Nakresli mapu Arturovy cesty

Vytvoř mapu Věčnolistých ostrovů. Co všechno musí mít správná mapa? A co by na ní nemělo chybět.

Nezapomeň vyznačit směr, kterým se nachází pole Drakobýlu, které potřebují skřeti rychle sklídit. Kterým směrem je město Trojlistí, kde bydlí Artur?

Co všechno musí mít správná mapa, aby mistr Hromoslav z Dračí Letky našel pole Drakobýlu?

Zapiš do mapy důležitá místa

- Útes se skřetí zahrádkou s Drakobýlem
- Místo setkání s drakem Mechoděsem
- Rejdiště vodních draků
- Cesta do Trojlistí
- Místo, kde rostl Drakobýl

Vytvoř vlastní dračí píšťalku – pracuj společně s rodiči !!!

- Požádej o pomoc s výrobou rodiče, k práci je potřeba ostrý nůž a zahradní nůžky!
<https://www.youtube.com/watch?v=uNHplzKxA94>

Napiš/nakresli obsah Arturových kapes

- Co měl Artur v kapsách?
- Co si myslíš, že by měl správný průzkumník nosit s sebou do přírody?
- Nakresli nebo napiš seznam užitečných věcí pro podobné dobrodružství

Vytvoř vlastní dračí šupinu

- Z barevného papíru nebo modelíny můžeš vyrobit "kouzelnou" šupinu
- Vymysly, jakou má speciální schopnost